

Sygnatura akt IV Ka 635/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:

SSO Waldemar Majka (spr.)

Sędziowie:

SSO Mariusz Górski,

SSO Sylwana Wirth

Protokolant:

Marcelina Żoch

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2018 roku

sprawy D. R.

syna L. i J. z domu M.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk, art. 278 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 278 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 19 czerwca 2018 roku, sygnatura akt III K 938/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 635/18

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko D. R. oskarżając go o to, że:

I. w dniu 8 czerwca 2017r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z P. M. po uprzednim użyciu przemocy wobec R. S. polegającej na popchnięciu i przewróceniu na ziemię oraz biciu po ciele , skrępowaniu nóg i rąk przy użyciu płóciennej torby i reklamówki, a także skierowaniu groźby uszkodzenia ciała zabrali w celu przywłaszczenia telefon m-ki L. (...) o wartości 1500 zł, telefon (...) o wartości 300 zł, laptopa (...) wartości 1500 zł, oraz pieniądze w kwocie 50 zł, na szkodę R. S. i T. S.

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk

przy czym P. M. dopuścił się popełnienia zarzuconego czynu w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa , będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 11.02.2011r. sygn. akt II K 1181/10 za czyny z art. 281 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 lik i in na karę 5 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 03.02.2016r. do 15.02.2017r. w Zakładzie Karnym w K.

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

a nadto D. R. o to, że:

II. w dniu 7 czerwca 2013 roku w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru po uprzednim wyrwaniu z ręki torebki dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci skórzanej torebki wartości 100 zł, portfela o wartości 50 zł, pieniędzy w kwocie 300 zł, dowodu osobistego i prawa jazdy wydanych dla A. B., karty bankomatowej (...) oraz telefonu komórkowego m-ki S. o wartości 100 zł., a następnie przy użyciu skradzionej karty dokonał płatności za towar i wypłaty z bankomatu w łącznej kwocie 190,66 zł. czym działał na szkodę A. B.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

III. w dniu 12 lipca 2017r. w W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela wartości 15 zł. z zawartością pieniędzy w kwocie 700 zł. oraz dowodu osobistego czym działał na szkodę J. Z.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk i 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2018 roku (sygnatura akt III K 938/17) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu:

I. oskarżonego **D. R.** uznał za winnego tego, że w dniu 8 czerwca 2017r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim użyciu przemocy wobec R. S. polegającej na popchnięciu i przewróceniu na ziemię, biciu po brzuchu, przyciskaniu do podłogi , skrępowaniu nóg i rąk przy użyciu płóciennej torby i reklamówki, a także skierowaniu groźby uszkodzenia ciała R. S. oraz jej wnuczki H. S. zabrali w celu przywłaszczenia telefon m-ki L. (...) o wartości 1500 złotych, telefon (...) o wartości 300 złotych, laptopa (...) wartości 1500 złotych, oraz pieniądze w kwocie 50 złotych na szkodę R. S. i T. S., przy czym oskarżony P. M. dopuścił się popełnienia opisanego wyżej czynu w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa , będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 15.06.2010 roku / sygn. akt II K 351/09 za czyny z art. 280§1 kk i art. 257§1 kk i art. 276kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk i inne przy przyjęciu art. 91§1 kk na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 11.02.2011 roku /sygn. akt II K 1181/10 / za czyny z art. 281 kk i art. 157§1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 11§2 kk na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności , za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157§2 kk i art. 275§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64 § 1kk na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, które to wyroki zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 8.10.2012 roku / sygn. akt II K 978/12 /, którym wymierzono oskarżonemu P. M. dwie kary łączne - karę łączną 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, które wyżej wymieniony odbył w okresie od 30.12.2008 roku do 1.12.2009 roku , od 27.08.2010 roku do 10 .02. 2011 roku, od 22.02.2012 roku do 3.02.2016 roku oraz od 3.02.2017 roku do 15.02.2017 roku w Zakładzie Karnym w K. tj. występku z art. 280§1 kk wobec oskarżonego D. R. i za czyny te wymierzył oskarżonemu **D. R.** na podstawie art. 280§1 kk karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

II. oskarżonego **D. R.** uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 7 czerwca 2017 roku w S. po uprzednim wyrwaniu z ręki pokrzywdzonej A. B. torebki dokonał zaboru w celu przywłaszczenia skórzanej torebki wartości 100 złotych, portfela o wartości 50 złotych, pieniędzy w kwocie 300 złotych, dowodu wydanego na nazwisko A. B., karty bankomatowej Banku (...) oraz telefonu komórkowego m-ki S. o wartości 100 złotych oraz ukrył dokument prawa jazdy wydany na nazwisko A. B., którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać a następnie działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przy użyciu uprzednio skradzionej A. B. należącej do niej karty bankomatowej Banku (...) wbrew woli wskazanego wyżej właściciela karty dokonał przełamania zabezpieczeń zamykających dostęp do mienia A. B. zgromadzonego na rachunku bankowym w Banku (...) dokonując wypłaty z bankomatu kwoty 50 złotych a nadto dokonał przełamania bariery elektronicznej w systemie bankowej płatności bezgotówkowej poprzez trzykrotne przybliżenie wskazanej karty do terminalu w celu dokonania płatności za towar w kwotach: 48 złotych, 46,98 złotych, 45,68 złotych czym działał na szkodę A. B., tj. występku z art. 278 § 1 i 5 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 11§2 kk i za czyn ten na podstawie art. 279§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności ,

III. oskarżonego **D. R.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, z tym, iż przyjął, że zabrany przez oskarżonego dowód osobisty wydany był na nazwisko J. Z., to jest występku z art. 278§1 kk i art. 275§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za czyn ten na podstawie art. 278§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności ,

IV. na podstawie art. 85§1 i 2 kk w zw. z art. 86§1 kk połączył wymierzone wobec oskarżonego **D. R.** w pkt I, II i III części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył temuż oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63§1 kk zaliczył zatrzymanie oskarżonego w dniu 14 czerwca 2017 roku oraz tymczasowe aresztowanie oskarżonego od 10 sierpnia 2017r. godz. 8:10 do dnia 28 lutego 2018 roku,

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 1195, 56 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. R. z urzędu ,

VI. zwolnił oskarżonego D. R. od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania zaliczając je na rachunek tegez Skarbu Państwa i nie wymierzył mu opłat.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego D. R., zaskarżając wyrok w części tj. pkt I – IV części dyspozytywnej wyroku, zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że:

a. oskarżony D. R. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia ruchomości i pieniędzy opisanych w pkt I części dyspozytywnej wyroku, przy użyciu przemocy w postaci bicia pokrzywdzonej po brzuchu, a także skierowaniu groźby uszkodzenia ciała pokrzywdzonej i Jej wnuczki H. S., podczas gdy pokrzywdzona nie była w stanie dokładnie wskazać czy sprawca, który przytrzymał pokrzywdzoną przy podłodze używał wobec niej przemocy fizycznej i nie była w stanie określić, który ze sprawców Jej groził i w jaki sposób;

b. oskarżony D. R. dokonał zaboru w celu pieniędzy w kwocie 300 zł na szkodę A. B., podczas gdy oskarżony D. R. nie miał powodów, żeby składać nieprawdziwe wyjaśnienia w tym zakresie skoro przyznał się do popełnienia czynu jak również do tego, że skradzioną kartą bankomatową dokonał kilkukrotnie zakupów oraz pobrał z bankomatu pieniądze w kwocie 50 zł;

2) rażąco niewspółmierność kar jednostkowych i kary łącznej.

Na podstawie art. 427 § 1 oraz 437 § 1 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przyjęcie, że:

1) oskarżony D. R. w dniu 8 czerwca 2017r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z P. M. po uprzednim użyciu przemocy wobec R. S. polegającej na popchnięciu i przewróceniu na ziemię, skrępowaniu nóg i rąk przy użyciu płóciennej torby i reklamówki, zabrał w celu przywłaszczenia telefon m-ki L. (...) o wartości 1500 złotych, telefon (...) o wartości 300 złotych, laptopa (...) wartości 1500 złotych, oraz pieniądze w kwocie 50 złotych na szkodę R. S. i T. S. i za ten czyn wymierzenie oskarżonemu D. R. na podstawie art. 280§1 k.k. kary 2 lat pozbawienia wolności;

2) oskarżony D. R. w dniu 7 czerwca 2017 roku w S. po uprzednim wyrwaniu z ręki pokrzywdzonej A. B. torebki dokonał zaboru w celu przywłaszczenia skórzanej torebki wartości 100 złotych, portfela o wartości 50 złotych, pieniędzy w kwocie 20 złotych, dowodu wydanego na nazwisko A. B., karty bankomatowej Banku (...) oraz ukrył dokument prawa jazdy wydany na nazwisko A. B., którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać a następnie działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przy użyciu uprzednio skradzionej A. B. należącej do niej karty bankomatowej Banku (...) wbrew woli wskazanego wyżej właściciela karty A. B. dokonał wypłaty z bankomatu kwoty 50 złotych, a nadto dokonał płatności za towar poprzez trzykrotne przybliżenie wskazanej karty do terminalu w kwotach; 48 złotych, 46,98 złotych, 45,68 złotych czym działał na szkodę A. B. i wymierzenie za czyn ten na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. oskarżonemu D. R. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3) w dniu 12 lipca 2017r. w W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela wartości 15 zł z zawartością pieniędzy w kwocie 700 zł. oraz dowodu osobistego wydanego był na nazwisko J. Z., czym działał na szkodę J. B. i wymierzenie za czyn ten na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. oskarżonemu D. R. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4) na podstawie art. 5§ 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. połączenie oskarżonemu D. R. kar jednostkowych i wymierzenie temuż oskarżonemu kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd okręgowy zwążył:

apelacja nie okazała się zasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie. Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego sąd rejonowy nie dopuścił się zarzucanych przez skarżącego uchybień.

Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia nie można uznać za uzasadniony (pkt 1a – b apelacji). Procedując w sprawie sąd rejonowy w oparciu o prawidłowo przeprowadzone dowody dokonał trafnych ustaleń faktycznych.

Argumentując podniesiony w pkt 1a apelacji zarzut skarżący stwierdzając, iż - sąd przyjął, że oskarżony w odniesieniu do przestępstwa popełnionego na szkodę R. S. używał wobec pokrzywdzonej przemoc w postaci bicia po brzuchu oraz używał gróźb uszkodzenia ciała R. S. i jej małoletniej wnuczki H. S. - czyni nadto uwagi oraz wyraża zapatrywania, iż „należy wskazać, że pokrzywdzona R. S. nie była w stanie wskazać czy sprawca, który przytrzymał pokrzywdzoną przy podłodze używał wobec niej jakiegokolwiek przemocy fizycznej i nie była w stanie określić, który ze sprawców jej groził, a zatem Sąd niezasadnie przyjął, że oskarżony D. R. bił pokrzywdzoną i jej groził, skoro brak było dowodów na potwierdzenie tych okoliczności. Wobec tego w ocenie skarżącego należało rozstrzygnąć takie wątpliwości zgodnie z art. 5§2 kpk na korzyść oskarżonego, nie zaś przyjmować jego sprawstwa i winy w tym zakresie”.

Odnosząc się do przedstawionego zarzutu i zaprezentowanej oraz przywołanej powyżej argumentacji zaakcentowania wymaga, iż z przedstawionej przez pokrzywdzoną R. S. w toku prowadzonego w sprawie postępowania relacji wynika, iż w czasie zaistniałego w dniu 8 czerwca 2017 roku zdarzenia była stosowana wobec niej przemoc fizyczna. W złożonych zeznaniach pokrzywdzona podawała m.in, iż w pewnym momencie w czasie zaistniałego zdarzenia gdy znajdowała się w kuchni napastnicy bili ją po brzuchu, przy czym z zeznań pokrzywdzonej wynika, iż przemoc fizyczna była wobec niej stosowana już wcześniej w czasie tego zajścia, jak wynika nadto z przedstawionej przez świadka relacji to obaj napastnicy kierowali wobec pokrzywdzonej gróźby, że jeśli nie powie gdzie ma pieniądze to zrobią coś jej albo jej wnuczce. Złożone przez pokrzywdzoną R. S. zeznania sąd rejonowy poddał wnikliwej i rzeczowej analizie oraz ocenie spełniającej wymogi art. 7 kpk – tak jak wszystkie zgromadzone w sprawie dowody – trafnie uznając złożone przez świadka R. S. zeznania za wiarygodne. Dogłębna i rzeczowa a także wszechstronna analiza zeznań pokrzywdzonej nie

pozwala bowiem na inną ich ocenę aniżeli tę jakiej dokonał sąd rejonowy. Nie można w tym miejscu pominąć również faktu, iż w aktach sprawy znajduje się opinia opracowana przez lek. med. D. K. specjalistę medycyny sądowej. W sporządzonej opinii wskazano, iż jak wynika z dokumentacji medycznej R. S. w wyniku zdarzenia z dnia 8.06.2017 roku doznała powierzchownego stłuczenia powłok brzucha bez zmian pourazowych w narządach wewnętrznych w badaniu FAST USG oraz bez złamań żeber w badaniu radiologicznym, stwierdzone powierzchowne stłuczenie powłok brzucha powstało od działania narzędzi tępych i mogło powstać w okolicznościach podanych przez pokrzywdzoną tj. w wyniku stosowania wobec niej przemocy fizycznej. Jak zauważył w pisemnych motywach wyroku sąd rejonowy treść relacji pokrzywdzonej R. S. w pełni koresponduje także z zapisami w karcie informacyjnej z dnia 8 czerwca 2017 roku Szpitala im. (...) w W. gdzie po zdarzeniu została przewieziona pokrzywdzona.

Rozpatrując przedstawiony zarzut przypomnienia ponadto wymaga, iż sąd rejonowy w pkt I części dyspozytywnej wyroku uznał oskarżonych D. R. i P. M. za winnych tego, że w dniu 8 czerwca 2017 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim użyciu przemocy wobec R. S. polegającej na popchnięciu i przewróceniu na ziemię, biciu po brzuchu, przyciskaniu do podłogi, skrępowaniu nóg i rąk przy użyciu płóciennej torby i reklamówki, a także skierowaniu gróźb uszkodzenia ciała R. S. oraz jej wnuczki H. S. zabrali w celu przywłaszczenia telefon m-ki L. (...) o wartości 1500 zł, telefon (...) o wartości 300 zł, laptopa (...) wartości 1500 zł oraz pieniędzy w kwocie 50 zł na szkodę R. S. i T. S. przy czym oskarżony P. M. dopuścił się popełnienia tego czynu w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa opisanego w treści przypisanego w wyroku czynu, tj. występku z art. 280§1 kk wobec oskarżonego D. R. i występku z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk wobec oskarżonego P. M..

W sytuacji gdy oskarżonym - po rzetelnym i obiektywnym przeanalizowaniu oraz ocenie przeprowadzonej w sposób zgodny z wszystkimi wymogami art. 7 kpk zgromadzonego materiału dowodowego - przypisano działanie wspólnie i w porozumieniu każdy z nich odpowiada za całość popełnionego przestępstwa, niezależnie od tego jakie konkretnie czynności sprawcze każdy wykonywał. Zaznaczenia przy tym jednocześnie wymaga, iż w sprawie tej w świetle zebranych w powyższym zakresie dowodów nie budzi wątpliwości kwestia użycia przez oskarżonego siły fizycznej wobec pokrzywdzonej R. S.. Zwrócić przy tym należy uwagę, iż oskarżony D. R. zdawał sobie sprawę z tego w jakim zdarzeniu uczestniczy jak i charakteru czynności podejmowanych przez drugiego współsprawcę (oskarżony obejmował swoją świadomością jak też akceptował podejmowane działania i każde z tych działań traktował jak swoje), realizując wówczas działania w ramach przyjętego podziału ról, a które to działania stanowiły istotny wkład w popełnienie przestępstwa. Na marginesie poczynionych w powyższym zakresie rozważań, niezależnie od przedstawionych uwag zauważenia wymaga, iż jak zaznacza się w doktrynie i praktyce orzeczniczej współsprawcą będzie zarówno osoba, która w porozumieniu z inną realizuje całość lub część znamion czynu zabronionego, jak i taka osoba, która wprawdzie nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego, ale której zachowanie się - uzgodnione ze współnikiem - stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamachu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 czerwca 2018 roku II AKa 87/18).

Błędy w ustaleniach faktycznych skarżący upatruje ponadto w przyjęciu, iż oskarżony D. R. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 300 zł na szkodę A. B., podczas gdy – zdaniem skarżącego – oskarżony D. R. nie miał powodów żeby składać nieprawdziwe wyjaśnienia w tym zakresie skoro przyznał się do popełnienia czynu jak również do tego, że skradzioną kartą bankomatową dokonał kilkukrotnie zakupów oraz pobrał z bankomatu pieniądze w kwocie 50 zł (pkt 1b apelacji). Rozpatrując wywiedzioną apelację również przytoczony powyżej zarzut uznać należy za niezasadny. Dokonując oceny zgromadzonych w powyższym zakresie dowodów – tj. odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II części dyspozytywnej wyroku sąd rejonowy złożone przez pokrzywdzoną A. B. zeznania, w których opisała ona okoliczności zaistniałego zdarzenia, odnosząc się również do kwestii skradzionych przedmiotów – w tym kwoty zabranych pieniędzy zasadnie uznał za zasługujące na przyznanie waloru wiarygodności. W sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw do tego aby kwestionować powyższe zeznania. Przeprowadzona w sposób swobodny analiza i ocena zgromadzonych w tym zakresie dowodów pozwala na uznanie, iż stanowisko sądu rejonowego, a wyrażone w pisemnym uzasadnieniu, iż ta część wyjaśnień oskarżonego w której kwestionuje on, iż w portfelu pokrzywdzonej znajdowały się pieniądze w kwocie 300 złotych zmierzająca do umniejszenia roli w dokonanym przestępstwie jawi się jako w pełni uzasadnione. Wskazywane przez obrońcę oskarżonego na poparcie

podniesionego zarzutu argumenty nie sprzeciwiają się takiej ocenie, stanowiąc w istocie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu rejonowego, skarżący podnosząc powyższy zarzut usiłuje w istocie w sposób dowolny wykazać zasadność postawionych w tym zakresie tez, opierając je na własnych subiektywnych ocenach i przekonaniach. Niezależnie również od bezzasadności podniesionego zarzutu kwestionowana wysokość kwoty nie wpływa ani na kwalifikację prawną czynu ani też na ocenę stopnia jego społecznej szkodliwości w zakresie nakazującym chociażby łagodzenie kary.

Odnosząc się natomiast do przedstawionego w pkt II apelacji przez skarżącego zarzutu rażącej niewspółmierności kar jednostkowych oraz kary łącznej zauważyć należy, iż jak zaznacza się rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 roku II Aka 116/00). Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż brak jest podstaw do uznania, że wymierzona oskarżonemu kara łączna jak i kary jednostkowe są rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., a tylko stwierdzenie rażącej surowości nakazywałoby ich zmianę. Wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe jak również karę łączną sąd rejonowy miał na uwadze okoliczności istotne dla wymiaru kary i nadał im właściwe znaczenie. Istniejące okoliczności obciążające oskarżonego w tym jak ustalił sąd rejonowy znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez wymienionego czynów z pkt I i II aktu oskarżenia, musiały znaleźć odzwierciedlenie w wysokości orzeczonych kar. Dotychczasowy tryb życia jak i uprzednia karalność oskarżonego, a także ilość jak również charakter popełnionych czynów świadczą niewątpliwie o wysokim stopniu jego demoralizacji. Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, iż oskarżony D. R. był już karany sędownie za przestępstwa podobne, co jednakże jak pokazuje niniejsza sprawa nie wpłynęło w żaden sposób na zmianę jego zachowania i nie powstrzymało od popełnienia przestępstw. Postawa oskarżonego wskazuje na brak poszanowania dla prawa i porządku prawnego. Orzeczone w wydanym wyroku kary jednostkowe uznać należy za wyważone, sprawiedliwe a także adekwatne do stopnia winy i charakteru popełnionych czynów. Zauważyć nadto także należy, iż w sprawie tej cechy rażącej surowości nie posiada również kara łączna. Wymierzona oskarżonemu kara spełni cele prewencji szczególnej i ogólnej. Tym samym podstawy do korekty wyroku na korzyść oskarżonego w sprawie tej nie występują.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 24 z późn. zm.) oraz §17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 roku (Dz. U. z 2016 roku poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.